

det ikke længere skal være tilladt. Nu skal der være en vis Tid af visse Timer hver syvende Dag, indenfor hvilken Tidsgrense der ikke skal kunne holdes politiske Forsamlinger. Jeg tror, at denne Fortolkning er vigtig, og at den er skadelig. Jeg tror, at det, at gjøre en saadan Fortolkning til Lov og at udtrykke den i bestemte Lovparagrafer, er at gjøre et betydeligt Skridt tilbage fra den Forsamlingsfrihed, som vi saa længe have nydt, og jeg vil oprigtig tilstaa, at en Begrænsning af Friheden i saa Henseende vil jeg for mit Vedkommende aldrig være med til. — Jeg skal nu vende mig til nogle mindre Punkter i Lovforslaget. — Jeg skal gjøre opmærksom paa, at det er ganske rigtigt, hvad den ærede Justitsminister udtalte, at denne Lov i visse Henseender er strengere end den hidtil bestaaende Tilstand, og navnlig har jeg havt store Betænklichkeiten ved at gaa med til Forslaget under Nr. 22 til § 12. Det er et ligefremt Tilbagestrid, at gjøre Tilladeligheden af visse Slags Handlinger afhængig af en efter Kommunalbestyrelsens Indstilling given Politivedtægt. Jeg skal f. Ex. pege paa, at det udtrykkelig staar nævnt i Loven af 1845 — Paragrafen huster jeg ikke — at Dampskibets Løsning og Ladning kunne foregaa om Søndagen; men efter det foreliggende Forslag skal det ikke længere kunne tilstedes uden efter Politivedtægt i Henhold til Kommunalbestyrelsens Indstilling. Det er et Tilbagestrid, som jeg oprigtig talt vil sige, at jeg har været meget betænkelig ved at gjøre. Jeg er overhovedet meget betænkelig ved hele Loven, men jeg tror dog, at man nok vil kunne naae en vis Enighed derom, idet man ved at give efter paa nogle Punkter kan vinde paa andre. Det er meget muligt, at den Beregning er feilagtig; men man skal lære saa længe man lever, og da jeg er en ung Tingsdagsmand, kan jeg jo have godt af en Lektion; jeg skal tage mig den til Indtægt. Ligeledes har jeg ikke saa Betænklichkeiten ved § 6. Det er en ganske mærkværdig Paragraf at foreskrive sig selv i et frit Land; men hvad der har betaget mig Betænklichkeiten ved denne Paragraf er, at jeg fra alle Sider har faaet Bekræftelse paa, at den, der skal afgjøre, om Mødets Afholdelse er paatrængende eller ikke, er selve Bestyrelsen for Forsamlingen. Hvis det er Tilfeldet, og hvis det er sandt, at disse Bestyrelser ikke kunne komme til at stande til Rette for deres Afgjørelser, er det for mig Et og det Samme, som om Paragrafen slet ikke stod der. Hvis det f. Ex. er Kommunalbestyrelsen, der skal afgjøre, hvorvidt der er en paatrængende Nødvendighed for Mødets Afholdelse eller ikke, og hvis den ikke for sin Afgjørelse skal staa nogen anden Autoritet til Ansvar, er det i og for sig ligegyldigt, om Paragrafen staar der eller ikke. Forudsat altsaa, at mine Præmisser ere rigtige, har jeg ikke Noget imod Paragrafen, det er mig det Samme, om den bliver staaende eller ikke. — Jeg har

endnu kun et Par Bemærkninger at gjøre. Der er indløbet en Omsætning i Forslaget under Nr. 8 af de to Ord Mælk og Brød i Stedet for Brød og Mælk, hvilket er nødvendigt at rette, da det ellers kommer i Kollision med Forslaget under Nr. 9. (Bille: Vand og Brød og Brød og Vand, det kommer ud paa Et!). Jeg veed ikke hvorfor det ærede Medlem ikke lige saa godt siger Mælk og Brød! (Bille: Det faae vi jo nu!) Velbekomme! De Herrer paa den anden Side, der anse mine Ord som Mælk og Brød, ville mine Bemærkninger vel sagtens ikke smage, men maaste ville Andre høre lidt paa dem. For Forslaget under Nr. 9 skal jeg tillade mig at indlægge et godt Ord. Fra Begyndelsen af indbragte jeg det i Udvalget, og det Første, det vakte, var en almindelig Latter. Det tog jeg mig saa jevnt, og da Forslaget havde hullet i nogle Dage, var der et æret Medlem, som nu ikke er tilstede, der optog det, hvorefter et ikke ringe Flertal i Udvalget blev enigt om at indbringe det for Thinget. Jeg tror heller ikke, det kan miskjendes, at det for de større Byers Vedkommende og navnlig for Kjøbenhavns Vedkommende vil være et Tilbagestrid, naar man, efter at det isølge Loven af 1845 var givet frit at selge lige saa meget Vand og Limonade, man vilde, paa Spadsereveiene, og naar Næringsloven tillader det, nu i denne Lov vilde forbyde det. Det forekommer mig at være en stor Urimelighed; thi er det en stor Bagatel for de øvrige Byers Vedkommende, er det ikke nogen Bagatel for Kjøbenhavns Vedkommende, navnlig for den Del af Spadseregængerne, der kun have Søndagen til at søge den fri Luft og Naturens Vedrøegelse, og som kunne trænge til en Forfriskning. Derfor de ærede Kjøbenhavnste Medlemmer imidlertid kunne sætte Pris paa at faae denne Bestemmelse ud af Loven, skal jeg i denne Henseende gjerne sige mig efter dem. — Jeg tror, at jeg foreløbig kan indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Stundenburg: Det ærede Thing kan tænke sig, hvorledes jeg blev tilmode, da den ærede sidste Taler fremsatte en Beskyldning imod mig for Utatnemlighed. Det ærede Medlem gik ud fra den Opfattelse, at der var gjort mig betydelige Indrømmelser, og at det derfor var stygt af mig at gjengælde Godt med Ondt, men jeg har nu rigtignok den stik modsatte Opfattelse, nemlig at det er mig, som i Udvalget har erklæret mig rede til at gjøre Indrømmelser. Jeg kan nemlig meget godt være tilfreds med den nuværende Tilstand, og jeg har opfattet Sagen saaledes, at det ikke er den Side, hvortil jeg hører, som ønsker en Forandring i den nugældende Helligdagsanordning. Det var imidlertid ikke for at gjengælde den slemme Beskyldning imod mig, at jeg har ønsket Ordet; jeg ønsker tværtimod at sante gloende Kul paa det ærede Medlems Hoved,